

*Hoofdstuk 1:
Boycot en ijsbeer*

Aan: Marilou33@mail.com

Van: Léa_jaime@mail.com

Datum: Maandag 4 januari, 13.49

Betreft: Léa tegen de winterslaap

Hoi, Lou!

Echt, nog een geluk dat de school ons vandaag een laatste pedagogische studiedag geeft, want ik weet niet hoe ik anders uit mijn bed zou zijn geraakt en de -1000 °C die het buiten is zou hebben getrotseerd. Ik weet dat mijn goede voornemens me verplichten wat positiever en ondernemender te zijn, maar er zijn grenzen aan mijn metamorfose!

En dan hou ik er nog geen rekening mee dat ik me psychologisch moet voorbereiden om Alex terug te zien. Omdat het morgen zijn verjaardag is, vind ik het een geschikte gelegenheid om de strijdbijl te begraven (of in mijn geval de doorn die sinds Halloween mijn hart doorboort) en weer op goede voet met elkaar te staan.

Maar zelfs al heb ik door mijn intensieve eindejaarstherapie vooruitgang geboekt, toch ben ik een beetje bang voor mijn arme hart wanneer ik hem tegenkom in de gang. Het is één ding om in mijn hoofd een boycot uit te roepen, maar het is een ander ding om mijn hart te verbieden op te springen

als ik hem zie, of om het te voelen krimpen als hij plezier maakt met zijn *bestie* Bibi.

Maar goed, op momenten van vertwijfeling herhaal ik bij mezelf de mantra's die jij me dicteerde voor je vertrek, en dat helpt.

- *Ik verdien beter dan een jongen die niet weet wat hij wil.*
- *Ik heb geen controle over Alex. Het enige waar ik controle over heb, is mijn lot.*
- *Ik moet nog zes maanden naar deze school en moet daar dus maximaal van genieten.*
- *Zoals ik al gezegd heb bij de twaalf slagen van middernacht: ik zal nooit meer een jongen mijn gemoedstoestand laten bepalen en ik zal van dit jaar genieten. Leve relaties zonder gedoe!*

Nu we het erover hebben, ik hoor je tot hier gillen dat ik Robin Hood moet antwoorden, maar dat weet ik nog zo niet. Ik wil niet het gevoel hebben dat ik hem lastigval, snap je? Hij mag dan wel alle kwaliteiten ter wereld hebben, ik voel me niet echt klaar om me op dit ogenblik aan iemand anders te binden.

En jij? Nog nieuws sinds gisteren? Is het weerzien met JP goed verlopen? Heb je al een ernstig gesprek gehad met hem over jullie toekomst? Ben je bang om morgen weer

naar de les te gaan? Indien ja, dan zeg ik je nog een keer dat je je geen zorgen moet maken. Ik ben er zeker van dat iedereen het filmpje van Sarah al vergeten is. En anders weet ik wel dat je in staat bent je te verdedigen.

Ik kan niet wachten om van je te horen! Ik mis je nu al zo erg!

Léa xox

 04-01 20.22
.....

Léa?

 04-01 20.23
.....

Hoi, Oli! Alles oké?

 04-01 20.23
.....

Best wel, maar ik zou een andere week vakantie genomen hebben. Jij?

 04-01 20.23
.....

Ik ook! Het schijnt dat jullie je goed geamuseerd hebben op het feestje van Eloi?

 04-01 20.24
.....

Ja en nee. Precies daarom app ik je. Heb je Katherine gesproken? Ze negeert mijn berichten en ik zou willen weten of ze oké is.

 04-01 20.24
.....

Gisteren kort aan de telefoon, maar Jeanne gaf een samenvatting van de avond en ik weet dat het niet supergoed ging tussen jullie.

 04-01 20.25
.....

Dat is het minste dat je kunt zeggen.

 04-01 20.25
.....

Wil je erover praten?

 04-01 20.25
.....

Stoort dat niet? Ik weet dat je een hechte band hebt met Kath, en ik zou je zeker niet in een vervelende situatie willen brengen...

 04-01 20.26
.....

Het is oké. Omdat ik jullie allebei graag zie, zal ik mezelf dwingen neutraal te blijven, zoals Zwitserland, maar dat mag jou niet tegenhouden om mij in vertrouwen te nemen.

 04-01 20.26
.....

Ik merk dat je goed hebt opgelet tijdens de lessen geschiedenis. 😊

 04-01 20.26
.....

Ha, ha! Dus als ik het goed begrijp, heb je haar niet meer gesproken sinds donderdagavond?

 04-01 20.27
.....

Nee. Zoals ik al zei: niet dat ik niet geprobeerd heb.

 04-01 20.27
.....

Ik denk dat ze het gewoon wat wil laten bezinken, Oli.

 04-01 20.27
.....

Dat snap ik, maar moet dat zo drastisch?

 04-01 20.27
.....

Ik kan niet voor haar spreken, maar ik denk gewoon dat ze gekwetst is en dat ze zichzelf wil beschermen.

 04-01 20.28
.....

Ik ben misschien niet tactvol geweest. Het maakte me gewoon een beetje gek om zoveel druk te voelen...

 04-01 20.28
.....

Ik denk niet dat het alleen maar dat is, Oli.

 04-01 20.28
.....

Wat bedoel je?

 04-01 20.28
.....

Dat je een deel van de avond aan Marianne plakte.

 04-01 20.29
.....

Huh?????

 04-01 20.29
.....

Come on, Oli. Je weet dat roddels snel rondgaan.

 04-01 20.29
.....

Marianne wierp zich op mij. Dat is iets anders.

 04-01 20.29
.....

Zo ziet Kath het niet.

 04-01 20.30
.....

Pfft, het is zo ingewikkeld, Léa.

 04-01 20.30
.....

Wat dan?

 04-01 20.30
.....

Katherine en ik. Een relatie, dat zou eenvoudig moeten zijn, toch? Maar met haar is het ingewikkeld sinds het begin.

 04-01 20.30
.....

Door ons?

 04-01 20.30
.....

Ja en nee. Ik denk dat ik ook mijn bedenkingen heb omdat ik weet dat zij een meisje is dat nogal intens is en ik weet niet of ik daar de juiste jongen voor ben.

 04-01 20.31
.....

En denk je niet dat de misverstanden opgelost worden als je haar dat uitlegt?

 04-01 20.31
.....

Zeker. Maar ik ben bang dat dat onze vriendschap compleet naar de knoppen helpt.

 04-01 20.31
.....

Het is mogelijk dat het in het begin wat gespannen zal zijn, maar mettertijd gaat dat beter.

 04-01 20.32
.....

Je hebt gelijk. Dat is ook zo met ons!

 04-01 20.32
.....

Ik zou zelfs zeggen dat we door het einde van onze relatie vrienden konden worden. Dat komt vrij zelden voor!

 04-01 20.32
.....

Het is waar dat het niet iedereen gegeven is om zo cool te zijn.

 04-01 20.33
.....

En knap.

 04-01 20.33
.....

En slim.

 04-01 20.33
.....

En netjes.

 04-01 20.33

En bescheiden!

 04-01 20.33

Ha, ha!

 04-01 20.34

Goed, ik ga je laten. Ze hebben de computer nodig.

 04-01 20.34

Oké, ik ga ervan profiteren om een lang bad te nemen om de poolkou van buiten te verdrijven.

 04-01 20.34

Oké! We zien elkaar morgen! xx

 04-01 20.34

Slaap lekker! xx

Aan: Léa_jaime@mail.com

Van: Marilou33@mail.com

Datum: Dinsdag 5 januari, 17.59

Betreft: Ik kruip terug onder de dekens

Help, Léa! Kom me halen! Ik ben het (dikke) hoopje dat zich verstopt onder de dekens van mijn bed. Ik denk erover de hele winter te overwinteren, zoals een ijsbeer. En de hele lente. Tot de uitreiking van de diploma's. Ik moet alleen nog mijn ouders overhalen om mijn schooljaar thuis te beëindigen.

Je zult wel van mijn kluizenaarsgedrag afleiden dat mijn twijfels bevestigd zijn en dat een aantal mensen me echt lelijk bekeken toen ik vanmorgen op school aankwam. Een gastje van het vierde jaar veroorloofde het zich zelfs een beledigende opmerking te maken toen we elkaar kruisten in de gang.

Gast: Ja, ik ken er die een spannender vakantie hebben gehad dan anderen!

Laurie (nam me bij de arm): Hou je kop, sukkel!

Ik sloeg mijn ogen neer om aan de nieuwsgierige blikken te ontsnappen van een groep meisjes van het derde jaar. Ze zijn twee jaar jonger dan ik, maar dat houdt hen niet tegen om mij te veroordelen. Dat is het Sarah Beauré-effect.

Laurie (nam me bij de schouders om me recht in de ogen te kijken): Lou! Verman je! Het is niks voor jou om over je heen te laten lopen, en nog minder door snotneuzen die jonger zijn dan jij!

Ik (zuchtend): Ik weet het. En ik dacht echt een greintje waardigheid en zelfvertrouwen hervonden te hebben toen ik in Montreal was, maar het lijkt alsof al mijn inspanningen in rook opgingen toen ik de school binnenkwam. Ik snap de draagwijdte van Sarahs actie en dat maakt me gek.

Laurie: Ik sta erop dat je wraak neemt.

Ik: Het is niet door olie op het vuur te gooien dat de gemoederen zullen bedaren.

Laurie (verhief haar stem): Naar de hel met de gemoederen! Die meid heeft letterlijk ons leven vergald. Ze sliep met mijn vriendje en verklapte superintieme zaken van jou. We moeten iets doen!

Ik: Wat? Haar verklikken? Dat gaat niet; ze gaat nu naar de tussenopleiding*.

Laurie: Dat wil toch niet zeggen dat we met onze armen over elkaar moeten blijven zitten, Marilou! Word eens wakker, alsjeblieft.

Ik (spande me in om me te herpakken): Ik doe wat ik kan.

Laurie: Ik geef je tijd tot morgen voor zelfmedelijden om je lot. Daarna eis ik dat je tot jezelf komt en me helpt een plan te bedenken om het haar betaald te zetten.

* tussenopleiding – In Canada is het schoolstelsel anders dan bij ons: 6 jaar lagere school, 5 jaar middelbare school en daarna een tussenopleiding van 2 jaar (die de leerlingen op de universiteit voorbereidt).

Ik glimlachte. Ik was blij dat ik Laurie weer bij me had. Zij is echt een dierbare vriendin, vooral omdat jij zo ver weg bent.

Ik (nam haar hand vast): *Deal*.

We gingen weer verder, naar de Franse les, en we kruisten een jongetje uit het eerste jaar dat me met grote ogen aankeek.

Laurie (zag hem kijken): Wat wil je?

Jongen van het eerste: Eh, niets.

Laurie: Waarom kijk je dan zo naar mijn vriendin?

Jongen van het eerste: Eh, nergens om.

Laurie: Nee hoor, zeg het maar! Het is vanwege Sarah, niet?

Jongen van het eerste: Wie?

Laurie: Hang niet de onnozele uit. Ik weet heel goed dat je haar filmpje hebt gezien.

Jongen van het eerste: Huh? Welk filmpje?

Laurie: Geloof vooral niet alles wat die harpij verkondigt. Ze is gewoon gefrustreerd omdat haar vriendje haar heeft laten vallen.

De jongen bekeek ons met ogen zo groot als schoteltjes.

Ik: Hij heeft echt geen idee waar je het over hebt, Laurie.

Laurie (naderde de jongen): Dat zullen we eens zien. Hoe heet je, ventje?

Jongen van het eerste: Eh, Matisse.

Laurie: Zeg eens, Matisse, ken jij Sarah Beaupré?

Matisse (bang gemaakt): Ik zweer je van niet!

Laurie (geloofde er niets van): Waarom bekijk je mijn vriendin dan zo?

Matisse: Ik...

Laurie (nam hem bij zijn kraag): ZEG OP!

Matisse (werd zo rood als een biet): Omdat ik haar mooi vind!

Laurie liet hem meteen los en de jongen ging er in volle vaart vandoor.

Laurie: Oeps.

Ik: *Come on*, Laurie! Ik snap dat je het op Sarah gemunt hebt en ik waardeer het echt dat je me verdedigt, maar dat is nog geen reden om alle leerlingen die me scheef bekijken bang te maken. Vooral niet die er niets mee te maken hebben!

Laurie (haalde haar schouders op): Dat gaf hem wel de kans toe te geven dat hij je mooi vindt. En dat is goed voor je zelfvertrouwen.

Ik glimlachte en volgde haar naar de klas.

Natuurlijk was dat net op de dag dat ik het onderwerp van mijn afstudeerproject moest presenteren in mijn klas. Ik legde mijn planning voor aan de lerares en ik ging bij haar bureau zitten. Gewoonlijk ben ik niet zenuwachtig bij een mondelinge presentatie, maar toen voelde ik me zoals jij bij je aankomst in Montreal, toen je Engels moest praten voor de coole gang.

De lerares: Marilou, we luisteren.

Ik (las van mijn blad af): Eh, voor mijn afhaalproject, eh... ik bedoel afstudeer...

Schatergelach in de klas. Zweet op mijn voorhoofd.

Ik: Ik, eh, wil het hebben over het geboren, eh, ik bedoel het gebeuren van... van...

Ik had een black-out. Ik kon me niets meer herinneren, behalve beelden uit Sarahs filmpje.

De lerares: Gaat het, Marilou? Moet je je notities raadplegen?

Ik: Eh, nee, het gaat wel.

Ik haalde diep adem voor ik verder ging.

Ik: Mijn project zal gaan over ongelukjes die...

Simon Shaw (met samengeknepen ogen): Het soort dat gebeurt zonder bescherming?

Algemene hilariteit. Ik voelde mezelf wegsmelten.

De lerares: Simon, alsjeblieft.

Simon: Wat? Ik probeer gewoon te begrijpen of haar project een link heeft met de eerste ervaringen van tieners. Per slot lijkt Marilou daar alles van te weten.

Charlotte Voyer: O, dat zou cool zijn! Zoals een aflevering van *16 and pregnant*^{*}, maar dan à la Marilou Bernier.

Mijn blik kruiste die van Laurie, die inwendig kookte, en die van Steph, die me vol medelijden aankeek. Nu was het genoeg.

Ik (legde mijn blad neer): Echt, wat is dit? Een aflevering van *13 Reasons Why*^{**}? We zitten nu al vijf jaar samen op school en zó reageren jullie wanneer een pestkop uit de tussenopleiding een van ons viseert? Heel fraai, die solidariteit!

Na een ijselijke stilte kuchte de lerares.

De lerares: Goed, Marilou, ga verder.

Ik: Ik dacht een goed onderzoeksonderwerp gevonden te hebben, mevrouw, maar ik ben van gedachte veranderd.

^{*} *16 and Pregnant* (16 jaar en zwanger) – Amerikaanse MTV-realityshow waarin enkele tienermoeders gevolgd werden.

^{**} *13 Reasons Why* – Netflix-fictieserie gebaseerd op de YA-roman van Jay Asher over een meisje dat tot zelfmoord gedreven werd.

Ik wil het thema behandelen van cyberpesten en het effect ervan op slachtoffers.

De lerares: Heel goed idee, Marilou. Dat houdt ook verband met de film van Yan England* waarover ik het voor Kerstmis had...

Ik (onderbrak haar): En het houdt vooral verband met al wie te slap is om een van ons te verdedigen tegenover een kwelgeest.

Ik voelde een krop in mijn keel. Ik moest daar weg voor ik in tranen uitbarstte.

Onder applaus van Laurie en Steph haastte ik me naar de wc. Toen merkte ik pas dat mijn handen trilden. Ook al was ik blij dat ik mijn klas het hoofd geboden had, ik was boos omdat ik had gemerkt hoezeer Sarah erin geslaagd was me te raken. Het was gemakkelijk me eroverheen te zetten toen ik thuis was, maar nu ik terug was in de kudde, snapte ik dat ik nog een weg af te leggen had.

Na enkele minuten kwam ik terug in de klas en niemand durfde ook maar iets tegen me te zeggen. Toen de les voorbij was, vroeg de lerares me even te blijven.

Ik: Ja, mevrouw?

De lerares: Ik wil er zeker van zijn dat alles in orde is. En je zeggen dat ik er ben als je erover wilt praten.

* Yan England – acteur, scenarist en regisseur, geboren in Quebec.

Ik kon haar alleen maar aanstaren. Had Sarahs filmpje de leraarskamer bereikt en was het volledige personeel van de school op de hoogte van mijn privéleven?

De lerares (wilde de gespannen sfeer doorbreken): Het is gewoon omdat ik merkte dat de andere leerlingen je gekwetst hebben. En met het thema dat je koos, is het mijn plicht tussenbeide te komen als je een incident te melden hebt.

Ik: Dat is aardig, mevrouw, maar ik ben oké.

Ik glimlachte en voegde me bij Laurie en Steph, die me in de gang opwachtten.

Laurie: Lou! Het was geweldig hoe je die idioten op hun plaats zette. Nu herken ik je weer.

Steph: Je deed er goed aan tussenbeide te komen. Ze stonden met de mond vol tanden.

Ik knikte en liet me naar de wetenschapsles begeleiden. De rest van de dag ging voorbij zonder incidenten, op opgetrokken wenkbrauwen en wat weinig subtiel gefluister na.

Na de lessen wachtte JP me op bij mijn locker.

JP (nam me in zijn armen): Hoi!

Ik (bloosde en keek rond me): Wat doe je hier?

JP: Eh, ik kom mijn liefje oppikken omdat ik vandaag vrij heb en ik zin heb om wat tijd met haar door te brengen.

Ik: Dat is lief, maar het is niet de beste timing ter wereld. Er zal geroddeld worden.

JP (haalde zijn schouders op): Nou en? Daar geven we toch niks om.

Soms zou ik willen dat ik een jongen was.

Ik (nam gauw mijn jas en muts en trok hem mee aan zijn arm): Kom je? Het verveelt me hier te zijn.

JP (liep verder om Steve Bélanger en zijn vrienden te begroeten): Ik kom dadelijk.

Ik bekeek hem van op een afstand. Waarom waren de jongens van mijn klas zo aardig en respectvol tegenover hem ondanks Sarahs roddels? Zijn beledigingen en gemene commentaren alleen voor meisjes? De feministe in mij voelde de woede opkomen.

Charlotte Voyer, dezelfde die me voor de klas mocht beledigen, kwam dichterbij als een meelijwekkend hondje.

Charlotte: Marilou?

Ik (echt gebeten): Wat?

Charlotte: Ik wilde me verontschuldigen voor daarstraks. Het was echt niet mooi om je uit te lachen waar de anderen bij waren.

Ik keek haar uitdagend aan. Ze leek oprecht. En ik wist dat Charlotte een goed karakter heeft. Ze is gewoon te gemakkelijk te beïnvloeden.

Ik: Bedankt. Dat waardeer ik.

Ze ging weg, maar draaide zich om.

Charlotte: Mag ik... je een indiscrete vraag stellen?

Ik: Nee.

Ze liet haar hoofd zakken als een chihuahua die een standje krijgt.

Ik (zuchtend): Wat wilde je weten?

Charlotte: Wat zij vertelt, is dat waar?

Ik wist dat Charlotte de grootste mond van de school heeft en dus zag ik haar vraag als een gelegenheid om die roddel voor eens en voor altijd de kop in te drukken.

Ik: Denk je nu echt dat als ik zoiets deed met mijn vriendje, dat ik dat aan mijn grootste vijand zou vertellen?

Charlotte: Nee, natuurlijk niet. Maar wat heb je haar aangedaan dat ze je zo haat dat ze zo'n roddel verzint?

Goede vraag.

Ik: Niets, tenzij trouw zijn aan mijn vrienden.

JP kwam toen terug bij me en maakte een einde aan ons gesprek.

JP (opende de deur van de school voor me): Wat wilde zij?

Ik: Details over mijn seksleven.

JP sperde zijn ogen wijd open.

JP: Je maakt een grapje?

Ik: Nee.

JP: Ik was vergeten hoe onvolwassen middelbare scholieren zijn.

Zijn opmerking gaf me een steek.

Ik: En jouw collegaatje van de tussenopleiding is toch zó volwassen!

JP: Ik had het niet over Sarah...

Ik (onderbrak hem): Ik ben blij dat je zo braaf én een jongen bent dat je je boven dit schouwspel kunt plaatsen, maar weet

dat ik, het meisje, ondertussen ongepaste commentaren en ondankbaar gegrinnik moet verdragen.

JP (kwam dichterbij): Neem het niet zo op, Lou.

Ik: Hoe moet ik het dan opnemen?

JP: Luchtiger. Nu krijgt Sarah alleen maar wat ze wil: keet schoppen in onze relatie en jou problemen met iedereen bezorgen.

Ik zuchtte. Ik wist dat hij gelijk had, maar ik had niet de kracht het allemaal weg te wuiven. Laurie gaf me 24 uur uitstel om mezelf te beklagen, en ik was van plan die goed te gebruiken.

Ik: Ik weet het. Ik ben gewoon in een slecht humeur. Het moet een winterdip zijn. Een soort post-kerst-blues vermengd met een van de slechtste dagen van mijn middelbaar.

JP: Het spijt me, Lou. Zeg me wat ik kan doen om je te helpen.

Ik: Niets. Ik wil gewoon alleen zijn. We praten morgen, oké?

JP: *Come on*, Marilou! We hebben geen minuut samen gehad sinds je terug bent uit Montreal. Wat is er aan de hand? Denk je dat ik te stom ben om naar je te luisteren en je te troosten?

Ik: Dat is het niet, JP. Ik heb gewoon mijn bubbel nodig om te verwerken wat er gebeurt.

JP: Elke keer als je iets vervelends meemaakt, duw je me weg. Dat is niet cool. Waarom ben ik er dan?

Ik (probeerde een grapje te maken om de spanning weg te nemen): Om knap te zijn?

Hij fronste zijn wenkbrauwen.

Ik: Ik wil geen ruzie met je, JP. En het spijt me als je je verwaarloosd voelt of me afwezig vindt, maar ik verzeker je dat het niets met jou te maken heeft. Het is gewoon mijn manier om met een crisis om te gaan.

JP: Oké, maar ik zou willen dat je me soms in vertrouwen nam.

Ik (drukte hem tegen me aan): Ik zal het proberen. Ik beloof het je.

Hij beantwoordde mijn omhelzing en ging met me mee tot aan het huis van mijn vader.

JP: Je belt me als er iets is?

Ik: Beloofd. En anders zien we elkaar morgen wel.

Ik kuste hem en ging naar binnen. Zak wachtte me op.

Zak: Lou, kom mee het monster in mijn game verslaan!

Ik begroette mijn vader in het voorbijgaan en verdoofde mezelf met mijn broertje voor de tv. Pas toen ik alleen was op mijn kamer voelde ik dat de knoop in mijn maag nog niet weg was. Ik haalde diep adem en sloot mijn ogen om te proberen mijn hartslag te vertragen.

Ik begreep dat wat Sarah had gedaan me niet alleen zin gaf om me drie meter onder de grond te verstoppen, maar me ook confronteerde met wat er tussen JP en mij gebeurd is. De grote stap die we samen in de wereld van de volwassenen hebben gezet maakt me nog altijd bang. Ik hoop maar dat ik in staat ben alles te relativiseren en met een korreltje zout te nemen, zoals alleen de #NieuweLou van nieuwjaarsdag kan doen!

Ik hoop dat je eerste dag minder schokkend is geweest dan de mijne ondanks de verjaardag van Alex, en dat je hart niet opsprong toen je hem zag (#HijVerdientNietBeter).

Lou xox

Aan: Marilou33@mail.com

Van: Léa_jaime@mail.com

Datum: Donderdag 7 januari, 21.49

Betreft: De feestdagen waren zoveel beter

Arme Lou!

Ik snap zo wat je doormaakt. Toen Maude me twee jaar geleden vernederd had, wilde ik me ook drie meter onder de grond verstoppen. Ze liet me een van de ergste momenten van mijn leven beleven, en ik herinner me dat ik de dagen daarna ook de beledigende commentaren van de mensen op school moest doorstaan. Maar mijn beste vriendin moedigde me aan het hoofd opgeheven te houden en niet over me heen te laten lopen. En zo heb ik geleerd Maude te verdragen. Ik denk niet dat de koningin van de coole gang mettertijd liever geworden is; ik geloof gewoon dat ze begrepen heeft dat ik beslist heb dat ik me niet meer op mijn kop laat zitten door haar.

Kortom, ik snap je verdoving en ik weet dat je naar Timboektoe zou willen verhuizen, maar ik geef je dezelfde raad als jij me twee jaar geleden gaf: blijf sterk, Lou. De Maude Ménard-Bérubés en Sarah Beauprés van deze wereld verdienen niet de aandacht die we ze geven en het beste dat je kunt doen is hen het hoofd te bieden en de anderen te laten zien dat we ons niet laten bang maken. En ook feliciteer ik je voor je verwijzing naar *13 Reasons Why*

in je presentatie. Zoals je merkte met Charlotte kregen je klasgenoten zo de kans wat gas terug te nemen en te begrijpen dat ze brutaal waren.

Van mijn kant zul je blij zijn te horen dat je speech me positief beïnvloed heeft en dat mijn terugkeer op school goed verlopen is, hoewel ik er bang voor was.

Toen ik dinsdag op school aankwam, wist ik niet goed hoe ik met Alex moest omgaan. Hem op de wang kussen om hem een gelukkige verjaardag te wensen en doen alsof er niets aan de hand is? Even naar hem zwaaien en op een afstand blijven? Doen alsof ik vergeten was dat hij jarig was? Ik kreeg niet de tijd om de juiste aanpak te kiezen, want ik liep hem regelrecht tegen het lijf toen ik naar de lockers ging. Ik zag meteen aan zijn gezicht dat hij blij was om me te zien.

Alex: Hé! De verloren dochter!

Ik: Hoi, Alex! Gelukkige verjaardag!

Alex (trok me naar zich toe en omhelsde me stevig): Dank je. Gelukkig nieuwjaar, Knaagdiertje!

Hij ruikt zo lekker... NEE! Niet daaraan denken. Denk aan stinkende vuilnisbakken.

Ik maakte me los uit zijn omhelzing en grijnsde.

Ik: Jij ook.

Alex: Waarom trek je zo'n gezicht?

Ik: Welk gezicht?

Alex: Alsof je net een stinkdier hebt gezien dat een bad nam in een kuip met braaksel. Ruik ik zo slecht?

Ik (met de mond vol tanden): Huh? Maar nee! Het is gewoon... ik dacht aan de dikke, luide scheet die Felix vanmorgen liet in de keuken.

Alex: Jij denkt aan de slechte spijsvertering van je broer als je mij ziet? Wat een compliment, zeg.

Ik lachte, wat de spanning wat wegnam.

Alex: En jij? Heb je je wat geamuseerd op oudejaarsavond?

Ik: Ja, hoor. Ik ben uitgegaan met Marilou, mijn broer en zijn vrienden. Het was echt cool.

Alex (trok een wenkbrauw op): Zo cool?

Ik: Zeker weten.

Alex: Hoezo?

Ik: Weet ik niet. Het was verfrissend om met nieuwe mensen feest te vieren.

Hij staaarde me aan.

Alex: Hm. Betekent dat dat je oude vrienden saai geworden zijn?

Ik (lachend): Maar nee! Het was gewoon leuk om gek te kunnen doen bij mensen die me niet kennen.

Alex: In elk geval, ik heb je gemist.

Hij zei dat tegen me terwijl hij me recht in de ogen keek. Ik voelde een knoop in mijn maag en daarna een krop in mijn keel. Mijn hartslag versnelde.

Hé, hart, rustig aan!

Ik (een beetje verrast door zijn bekentenis): Ah, wel, eh, ik had eigenlijk begrepen dat jullie nogal wat lol hadden bij Eloi.

Alex (fronste zijn wenkbrauwen): Heeft Jeanne dat tegen je gezegd? Wat heeft ze je precies verteld?

Dat ze tegen jou heeft gezegd dat je te achterlijk was om je ogen open te doen en te snappen dat wij voor elkaar gemaakt zijn.

Ik: Dat jullie samen veel gelachen hebben.

Alex: Hm, ja. Het was cool om elkaar terug te zien.

Ik (spande me in om hartelijk en cool te blijven): Zoveel te beter. En zeg eens, wat ben je van plan om te vieren dat je binnenkort legaal op café mag?

Alex: Niks bijzonders.

Ik: Wat? Je moet toch je verjaardag vieren!

Bianca (kwam uit het niets tevoorschijn zoals alleen zij dat kan): Léa heeft gelijk, schat. En daarom gaan wij vrijdag samen uit!

Alex (verbaasd): Ah zo? Waar?

Bianca (glimlachend): In een café waar we kunnen dansen! Ik heb zin om uit de bol te gaan op een dansvloer. Kom je met ons mee, Léa?

Ik: Eh, ik denk het niet, nee.

Alex: Waarom niet?

Ik: Omdat ik nog geen zestien ben en eruitzie alsof ik twaalf ben.

Alex: Pfft, geen sprake van dat je hier onderuit komt, Knaagdiertje.

Ik (lachend): Lief dat je aandringt, maar ik kan het me op dit moment niet veroorloven het ouderlijk gezag te tarten.

Bianca: Dan moeten we maar naar een plek gaan waar jouw babyface wel toegelaten wordt!

Dat irriteerde me natuurlijk.

Ik (droog): Ik zou natuurlijk jullie uitgaansavond niet willen verstoren.

Bianca: Maar nee, zeg! We vinden wel een oplossing. We dringen erop aan dat je meegaat.

Zoals ze 'we' zei, deed me inwendig braken.

Bianca: Ik weet het! We zouden naar de snookerzaak naast ons thuis kunnen gaan.

Alex: Goed idee! Ik ben dol op snooker!

Bianca: Geweldig! Ik zorg voor taart en versiering.

Alex: Dat is niet nodig, Bibi.

Bianca (leunde tegen hem aan): Integendeel, schat. Je verdient een groots feest!

Ze kuste hem op de wang, een beetje te dicht bij zijn mond naar mijn zin. Ik wendde mijn blik af. Op dat moment trilde mijn telefoon, wat erop wees dat ik een bericht ontvangen had.

05-01 8.11

Schrikt mijn naam je zo af dat je me negeert?

Ik keek op naar mijn-beste-vriend-die-het-niet-meer-is-sinds-hij-mijn-hart-brak die grote lol had met kirren met Bianca, en toen antwoordde ik zonder nadenken:

05-01 8.12

Integendeel!

 05-01 8.12

.....

Wil dat zeggen dat je nog altijd mijn agent wilt zijn?
Want als dat zo is, moet ik je terugzien om over mijn
contract te onderhandelen...

Ik glimlachte.

Alex (staarde me vreemd aan): Wie appt je zo vroeg op een
dinsdagochtend?

Ik (ad rem): Een vriend.

Alex: Ken ik hem?

Ik dacht een zweem jaloezie in zijn stem te horen.

*Maar nee, stommerd. Je verbeeldt het je maar. Je ziet toch wel
dat hij nog bezig is met zijn Bibi. Hij mag het wel ontkennen,
maar het is duidelijk dat zij bij hem in de smaak valt.*

Ik: Goed. Ik moet mijn wiskundeboek nemen als ik niet te
laat wil komen. Later!

Katherine en Jeanne kwamen toen naar mijn locker toe.

Katherine: Hoi, Léa! Hoe ging het met Alex? We zagen je
vanuit de verte met hem praten.

Ik (haalde mijn schouders op): Klopt. Ik wilde hem gewoon een gelukkige verjaardag wensen. En zijn nieuwe-beste-vriendin-slash-bloedzuiger haastte zich natuurlijk naar ons toe om aan te kondigen dat ze vrijdagavond een feest voor hem organiseert in de snookerzaal bij haar thuis.

Jeanne (droog): Bravo! Ik zie dat je eindelijk vrede hebt met hun rare relatie.

Ik (zuchtend): Ik zweer je dat ik mijn best doe. Ik wil gewoon zonder melodrama genieten van de maanden die we nog hebben. Denken jullie dat dat mogelijk is?

Toen kwam Maude voorbij.

Maude: Het stinkt hier.

Ik (tussen mijn tanden): Daar heb je het antwoord op mijn vraag.

Maude (begroette mijn vriendinnen hartelijk): Jeanne! Katherine! Ik zocht jullie net. Marianne, Sophie, Lydia en ik komen na school samen om te gaan shoppen voor baljurken. Willen jullie meegaan?

Katherine: Nu al?

Maude: Het is nooit te vroeg om ervoor te zorgen dat je meer klasse hebt dan een granaatappel.

Dat zei ze terwijl ze met haar kin naar mij wees.

Ik: Bedankt, Maude. Je compliment doet me deugd.

Maude: Graag gedaan, Maëlle. Overigens, jij bent niet uitgenodigd om met ons mee te gaan. Jouw aanwezigheid zou de *mood* bederven.

Jeanne: Maude!

Maude: Wat? Het was jullie vriendinnetje dat me verzocht eerlijk tegenover haar te zijn. Ik gehoorzaam haar gewoon.

Jeanne (rolde met haar ogen): Bedankt voor de uitnodiging, maar ik pas.

Katherine: Ik ook. Ik moet naar Bibi om te werken aan de choreografie van de modeshow.

Maude (keek me uitdagend aan): In elk geval, ik kan niet wachten die van de badpakken te zien. Je ziet niet vaak een levende peer aan het werk. *Ciao!*

Jeanne: Als ze zo verderdoet, zal ik het moeilijk krijgen met mijn voornemen om het verleden achter me te laten.

Ik (haalde mijn schouders op): Ze heeft niet helemaal ongelijk. Het is waar dat ik er als een stuk fruit met overgewicht uitzie in mijn geweldige eendelige badpak.

Katherine: Ik ben er zeker van dat je overdrijft en dat Maude groen van jaloezie zal zijn als je voor haar neus defileert.

Ik: En ik durf te wedden dat als ze groen wordt, het is omdat ze van mijn look moet overgeven.

Olivier kwam op ons af. Ik voelde Katherine naast me verstijven.

Oli: Hoi, meisjes. Kath, kan ik je spreken?

Katherine (koudweg): Ik heb geen tijd. Ik heb les.

Oli: *Come on*. Duurt maar twee minuten.

Katherine: Ik hoef niet te horen dat het niks wordt tussen ons, Oli. Ik heb ook ogen in mijn kop en ik heb de boodschap van afgelopen donderdag heel goed begrepen.

Hij slaakte een diepe zucht.

Oli: Mag ik het tenminste uitleggen?

Katherine: Dat zal niet nodig zijn.

Ze haakte bij ons allebei in, draaide zich om en nam ons mee naar de meisjestoiletten.

Ik (ging tegenover haar op de wastafel zitten): Weet je zeker dat je niet wilt horen wat hij te zeggen heeft?

Katherine (bekeek zichzelf in de spiegel): Ja. Ik heb mijn buik vol van jongens.

Jeanne: Ik snap je. Het zijn allemaal idioten.

Ik (sarcastisch): *Yeah, right*. Ik zie dat Olivier en Jules jullie oordeel totaal niet beïnvloed hebben.

Jeanne: Pfft. En ik moet geloven dat Alex dat van jou niet beïnvloed heeft?

Ik (haalde mijn schouders op): Een beetje. Maar ik hoop dat de jongens op de tussenopleiding niet net zo onvolwassen zijn.

Katherine (glimlachend): OE! Jongens zoals... Robin Hood?

Ik (blozend): Helemaal niet!

Jeanne: Ik ben er zeker van dat hij je zal overhalen.

Ik: Ik denk het niet, nee.

Katherine: Hij doet je helemaal niks?

Ik (haalde mijn schouders op): Zijn hardnekkigheid streeft mijn ego, maar voor het ogenblik blijft het daarbij.

Katherine: Misschien zal jullie elektronische relatie je verrassen en in goede zin evolueren...

Jeanne (onderbrak haar): Of je hebt te maken met een macho met een overdreven ego.

Katherine en ik keken haar stomverbaasd aan.

Jeanne (zuchtend): Sorry. Mijn ervaringen met Jules hebben een zure nasmaak.

Katherine: Ik snap je wel.

Ik: Ik ook.

Katherine (hield plotseling op met waar ze mee bezig was):

Ik heb een idee!

Ik: Je wilt dat we een dartbord voor je maken met het gezicht van Oli in het midden?

Katherine: Nee!

Jeanne: Je wilt dat we ons kaalscheren om een anti-jongenssekte te vormen?

Katherine: Warm.

Ik: Dat staat me niks aan.

Katherine: Ik stel een jongensboycot voor tot aan het bal.

Lydia (kwam uit een hokje om haar handen te wassen):
Waar is die boysband?

Jeanne (ad rem): Een boycot! Voor jongens die nog te stom zijn om vals te kunnen zingen.

Lydia knipperde met haar ogen en verliet de toiletten. Katherine en ik barstten in lachen uit, maar het lachen verging ons toen we Alex en Oli bij de ingang van de toiletten zagen staan.

Ik (bekeek Alex vanuit mijn ooghoeken): Ik doe mee aan jouw boycot.

Jeanne (fluisterend): Niks van! Jij hebt een herkansing nodig om je-weet-wel-wie te vergeten.

Ik: Pfft. Ik kan het ook wel alleen.

De meisjes staarden me aan.

Ik: Is het zo erg met mij gesteld?

Katherine (nam me bij de schouders): Maar nee, zeg. Het is gewoon dat we weten hoe diep je gekwetst bent.

Jeanne: En dat je wat afleiding kunt gebruiken om *die andere* te verjagen.

Dat zei ze terwijl ze met haar kin naar Alex wees.

Katherine (glimlachend): En Robin Hood is daar geknipt voor!

Bianca (dook achter ons op): Over wie gaat het, Léa? Een nieuwe aanbidder?

Ik (keek de meisjes met grote ogen aan): Een vriend.

Bianca (gaf elk van ons een blad): Ik hoop dat hij erbij is op de grote dag.

Jeanne (bekeek het blad dat ze net kreeg): Wat is dat?

Bianca (keek ons aan alsof ze ons haar trouwfeest zou aankondigen): Ziezo. De datum staat vast.

Katherine (hield haar ogen op het blad): Dan al? Ik dacht dat je de rest van het comité zou raadplegen voor je een beslissing nam.

Bianca: Sorry, Kath, maar ik moest snel zijn. Met die reis naar Frankrijk vond de directie blijkbaar dat ons programma in de lente te druk zou worden. Daarom moest ik het defilé vervroegen. Kortom, er is werk aan de winkel.

Katherine (zette grote ogen op): De 12de maart? Maar dat is over twee maanden, Bianca!

Bianca: Twee maanden en een week. Positief zijn, Kathje!

Katherine: Maar... We hebben nog niks. En we komen een tiental winkels tekort!

Bianca: Ik weet het, maar we hebben geen keus.

Katherine: Hoezo?

Bianca: De directeur wil de maanden april en mei besteden aan de voorbereiding van de reis en van de eindexamens.

Katherine (hoofdschuddend): Snapt hij hoeveel werk dat betekent?

Bianca (antwoordde haar alsof ze tweeënhalft is): Kathje, ik denk dat als je een positievere houding aanneemt, je zult snappen dat alles mogelijk is.

Ik wierp een blik op Kath in de hoop dat ze haar en haar scheurkalenderpsychologie zou afschepen, maar tot mijn grote ontzetting slaakte ze een diepe zucht.

Katherine: Je hebt gelijk, Bibi. Het lukt ons wel!

Bianca (klapte in haar handen): *That's the spirit!* We hoeven alleen maar een tandje bij te zetten! Deze week doen we de winkels van het Centre Eaton en de Boulevard Saint-Laurent om andere sponsors te vinden, terwijl de andere meisjes van het comité aan de choreografie werken. Trouwens, Léa, ik kan je al zeggen dat je nu vrijdag een eerste repetitie hebt. Lydia en Sophie hebben goed doorgewerkt tijdens de feestdagen. Het is het enige onderdeel dat bijna klaar is.

Ik: Sophie en Lydia staan in voor mijn optreden?

Bianca: Ja.

Ik: Ik dacht dat Kath dat zou doen!

Bianca (klonk nu als een kleuterjuf): Katherine is een buitengewone en getalenteerde assistente, maar ze heeft nog niet het vermogen ontwikkeld om zich in tweeën te splitsen en zich met alles bezig te houden, Léa.

Ik staarde haar aan.

Bianca (glimlachend): Maak je geen zorgen. Lydia en Sophie hebben me hun idee voorgesteld en het is geweldig. Ik (door mijn argumenten heen): Maar... Ik... Het is -700 °C buiten. Ik heb geen zin om met kippenvel in een badpak te defileren.

Bianca (legde haar arm over mijn schouders): Rustig maar. Je hoeft je outfit bij de eerste repetities nog niet aan te trekken. Het belangrijkste is dat je de bewegingen leert. En je kunt rekenen op een team van professionals om je daarbij te helpen!

Jippie!

De bel klonk en zonder nog een woord te zeggen ging ik naar de les.

Na de lessen onderschepte Eloi me bij de schooluitgang.

Eloi: Léa, wacht!

Ik: Hoi! Ik heb je de hele dag niet gezien!

Eloi: Ik weet het. Eric en ik hadden vanmiddag een meeting om de laatste edities van de krant voor te bereiden. Ik moet het met je hebben over je volgende artikel.

Hij gaf me het blad met de aankondiging van de modeshow.

Ik (verfrommelde het tot een propje): Vergeet het.

Eloi: *Come on*, Léa! Je hebt ons beloofd verslag te doen van je ervaringen.

Ik: Doe ik in maart.

Eloi: Geen sprake van! We willen dat je de repetities opvolgt.

Ik (trok een wenkbrauw op): Wat wil dat precies zeggen?

Eloi: Wat gebeurt er tijdens de repetities? Wie begeeft het onder de druk?

Ik (staarde hem aan): Eh, het is maar het schooldefilé, Eloi.

Eloi: In de ogen van het gepeupel op school staat dat gelijk aan een seizoen van *America's Next Top Model**.

Ik zuchtte.

Eloi (nam wat gas terug): Je hoeft alleen maar je belevenissen samen te vatten en ons te vertellen wat je voelt als je op het podium loopt.

Ik: Schaamte.

Eloi: Focus anders op je collega's. In het slechtste geval verzin je ze!

Ik (lachend): Dat is niet helemaal ethisch.

Eloi (haalde zijn schouders op): Ach, overdrijf dan wat.

Ik: Is het je nieuwe vlam die zo'n rebelse invloed op je heeft?

Eloi: Wie?

Ik: Het meisje van het eerste jaar van de tussenopleiding.

Eloi: Ze heet Sandrine.

* *America's Next Top Model* – Amerikaans realitytv-show waarin topmodel Tyra Banks op zoek gaat naar nieuwe supermodellen.

Ik: En is het serieus aan?

Eloi: Dat wordt het als ik haar ooit kan kussen.

Ik (glimlachend): Wat houdt je tegen?

Eloi: Zij. Soms, zou je denken, lijkt ze me graag genoeg te zien, maar op andere momenten behandelt ze me als haar kleine broertje. Dat is nogal verwarrend. Ik denk dat ik officieel niks van meisjes snap. Jullie zijn te ingewikkeld.

Ik barstte in lachen uit.

Ik: Integendeel, ik denk dat het jullie, jongens, zijn die de zaken ingewikkeld maken. Als jullie bedoelingen duidelijk waren, zou alles veel eenvoudiger zijn.

Eloi: Wat bedoel je?

Ik: Dat als Oli gewoon aan Kath had uitgelegd dat hij het te lastig vond om haar op te zoeken, de situatie tussen hen nooit zo verslechterd zou zijn. Dat als Jules Jeanne had duidelijk gemaakt dat hij niets serieus wilde toen ze elkaar ontmoetten, zij geweten zou hebben wat ze kon verwachten. Dat als Alex me gewoon had gezegd dat ik zijn type niet was in plaats van het op zijn eigen problemen te steken, ik het gemakkelijker gehad zou hebben om verder te gaan met mijn leven. En dat als jij rechtuit aan je Sandrine zou zeggen dat je haar leuk vindt en dat je geen zin hebt om haar kleine broertje te zijn, je veel sneller zou weten waar je aan toe bent.

Hij keek me sprakeloos aan.

Ik: Ik moet ervandoor.

Eloi: Oké...

Ik: Wat betreft het artikel, ik zal zien wat ik kan doen. Tot morgen, rebel!

Ik ben naar huis gegaan, er meer dan ooit van overtuigd dat jongens op aarde gezet zijn om ons het leven moeilijker te maken.

De rest van de week ging razendsnel voorbij en morgen heb ik natuurlijk mijn repetitie en het feestje voor Alex. Ik beseef dat ik me toch veel beter voel als hij niet meteen binnen mijn gezichtsveld is.

En hiermee sluit ik af: ik heb een boel huiswerk en omdat mijn lessen met Mégane binnenkort herbeginnen wil ik wat voorsprong nemen.

Ik hoop dat de dingen goedkomen voor je. Ik hou van je. Laat iets weten als je me nodig hebt!

Léa xox